U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **A. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. března 2016, č. j. 10579/16/5100-31462-707633, v řízení o námitce podjatosti vznesené žalobkyní proti všem soudcům Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 59 Af 25/2016,

takto:

Soudci Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci Mgr. Lucie Trejbalová, Mgr. Karolína Tylová, JUDr. Pavel Vacek, Mgr. Roman Buchal a Mgr. Hana Ptáčková **nejsou** vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci pod sp. zn. 59 Af 25/2016.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala dne 30. května 2016 ke Krajskému soudu v Brně žalobu proti výše citovanému rozhodnutí žalovaného spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, Územního pracoviště v Jilemnici ze dne 15. července 2015, č. j. 992473/15/2607-00460-603261, kterým byla žalobkyně vyzvána k zaplacení správního poplatku ve výši 400 Kč ve věci žádosti o povolení posečkání úhrady daňové povinnosti daně z nemovitých věcí za zdaňovací období roku 2015, a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 8. června 2016, č. j. 29 Af 51/2016 - 8, o postoupení věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) s odůvodněním, že sídlo správního orgánu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, tedy Finančního úřadu pro Liberecký kraj, leží ve správním obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem, a tento soud je tedy místně příslušným k projednání věci ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Krajský soud následně usnesením ze dne 14. července 2016, č. j. 59 Af 25/2016 - 14, vyzval žalobkyni k zaplacení soudního poplatku za žalobu a za návrh na přiznání odkladného účinku v celkové výši 4.000 Kč. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním doručeným krajskému soudu dne 1. srpna 2016, v němž žádala ustanovení zástupce z řad

advokátů, osvobození od soudního poplatku a rovněž namítla podjatost všech soudců krajského soudu v aktuálním obsazení a navrhovala jejich vyloučení. Poslední z uvedených návrhů odůvodnila tím, že v opačném případě „*opět reálně hrozí, že jimi bude pokračováno v dalším pokořování nezávislého, nestranného, odborného a spravedlivého rozhodování soudů*“.

[4] Krajský soud následně věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o žalobkyní vznesené námitce podjatosti. Všichni soudci správního úseku krajského soudu k věci uvedli, že se necítí být podjatí, k žalobkyni ani osobám, jež se podílely na rozhodování věci žalovaným, nemají žádný vztah a sami se na tomto rozhodování nepodíleli, stejně tak nemají žádný vztah k projednávanému případu.

[5] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

[6] Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v ustanovení čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Nestrannost a nezaujatost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky).

[7] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je příslušnost zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána soudu příslušnému a přikázána soudu, resp. soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Soudce lze z projednávání a rozhodnutí přidělené věci vyloučit jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003-16).

[8] Žalobkyně v rámci námitky podjatosti neuvedla žádné konkrétní okolnosti, na základě nichž by bylo možné dojít k závěru, že soudci krajského soudu, kteří mají nebo by mohli ve věci rozhodovat, jsou v takovém poměru k věci či účastníkům řízení, který by zakládal pochyby o jejich nestrannosti. Z formulace námitky by sice bylo možné dovodit, že pochyby žalobkyně o nepodjatosti soudců krajského soudu založil jejich postup v rámci v minulosti rozhodovaných případů, které se určitým způsobem týkaly žalobkyně, avšak taková skutečnost sama o sobě důvod pro vyloučení soudců z rozhodování v nyní projednávané věci nezakládá (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2009, č. j. Nao 48/2009 - 162). Z toho vyplývá, že zde není důvod, pro který by bylo třeba vyloučit kteréhokoli ze soudců uvedených ve výroku tohoto usnesení z rozhodování v této věci. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda
senátu